1 Să facem cunoștință cu Joe Bostan

V-ați imaginat vreodată cum ar fi să aveți un milion de lire?

Sau un miliard?

Dar un trilion?

Dar un catralion?

Faceți cunoștință cu Joe Bostan.

Joe nu trebuia să-și *imagineze* cum ar fi să aibă grămezi peste grămezi, peste grămezi de bani. Avea numai doisprezece ani, dar era ridicol, absurd de bogat.

Joe avea tot ce și-ar fi putut dori vreodată:

- un televizor HD cu plasmă și ecran plat, cu diagonala de doi metri și jumătate, în fiecare încăpere din casă ✔
- 500 de perechi de adidași Nike ✔

- un circuit de curse în grădina din spatele casei ✔
  un câine-robot din Japonia ✔
- o mașinuță pentru terenul de golf, cu numărul de înmatriculare BOSTAN 2, cu care să dea ture împrejurul proprietății ✔
- un tobogan cu apă pe care să ajungă din camera lui direct într-o piscină olimpică acoperită ✔
- toate jocurile pe calculator din lume ✔
- un cinematograf 3D IMAX în pivniță ✔
- un crocodil ✔
- o maseuză personală aflată la dispoziția lui 24 de ore din 24 ✔
- o popicărie subterană cu zece piste ✔
- o masă de biliard ✔
- un aparat de popcorn ✔

- o parcare pentru skateboard ✔
- încă un crocodil ✔
- 100 000 de lire pe săptămână, bani de buzunar ✔
- un montagne russe în grădină ✔
- un studio profesionist de înregistrări în pod ✔
- antrenamente doar pentru el cu naționala de fotbal a Angliei ✔
- un rechin adevărat, într-un acvariu ✔

Pe scurt, Joe era un copil îngrozitor de răsfățat. Mergea la o școală ridicol de luxoasă. În vacanță, zbura cu avioane private oriunde dorea. Odată, Disneyworld s-a închis o zi întreagă, doar pentru ca el să nu fie nevoit să stea la coadă ca să se dea în mașinuțe.

Iată-l pe Joe, băgând viteză, în propria lui mașină de curse.

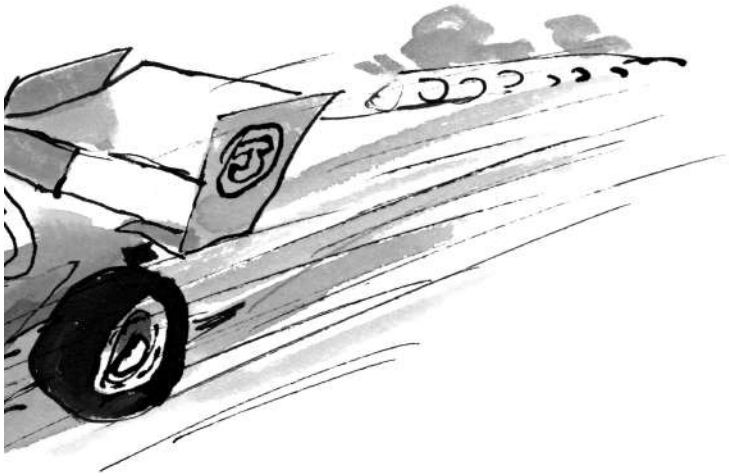

Mai sunt copii bogați care au mașini de curse în miniatură, special construite pentru ei. Însă Joe nu era un astfel de copil. Lui Joe îi trebuia o mașină de Formula 1 ceva *mai mare*. Pentru că, vedeți, era cam gras. Păi, și voi ați fi, nu-i așa? Dacă ați putea cumpăra toată ciocolata din lume.

După cum ați observat, Joe e singur în poză. Ca s-o spunem pe-a dreaptă, să gonești într-o mașină de curse de unul singur nu-i mare distracție, chiar dacă ai un catralion de lire. Ai neapărată nevoie de cineva cu care să te întreci. Problema e că Joe n-avea prieteni. Nici măcar unul.

- Prieteni

Vezi bine, să conduci o mașină de Formula 1 și să desfaci din ambalaj o ciocolată Mars uriașă sunt două lucruri pe care n-ar trebui să le faci în același timp. Dar trecuseră câteva minute de când Joe mâncase ultima dată și-i era foame. Tocmai când intra în șicană[1], a sfâșiat ambalajul cu dinții și a luat o mușcătură din delicioasa combinație de nuga și cremă de caramel învelită în ciocolată. Din păcate, Joe avea o singură mână pe volan, așa că, atunci când roțile au atins acostamentul, a pierdut controlul mașinii.

Mașina de milioane de lire a zburat de pe pistă, s-a învârtit și a intrat într-un pom.

[1] Curbă periculoasă de pe un traseu de Formula 1.

SSssssssscccccccccccccââââââââ
âââââârrrrrrrrrrţţţţţţţţţţţţ
ţţ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!
!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Copacul a scăpat nevătămat, dar mașina s-a făcut praf. Joe s-a strecurat afară. Din fericire, nu păţise nimic, dar era cam ameţit și a ajuns în casă bălăbănindu-se.

— Tati, am făcut mașina zob, zise Joe, intrând în camera de zi mare cât a unui palat.

Domnul Bostan era scund și gras, la fel ca fiul lui. Era și foarte păros, cu excepţia capului, care-i era chel și lucios. Tatăl lui Joe stătea pe o canapea de o sută de locuri, făcută din piele de crocodil și nu-și ridică ochii de pe numărul din ziua aceea al ziarului *The Sun*[1].

— Nu-ți face probleme, Joe, o să-ți cumpăr alta, zise.

Joe se trânti pe canapea lângă tatăl lui.

— A, apropo, Joe, la mulți ani!

Domnul Bostan îi dădu fiului un plic, fără să-și ia ochii de la fata de la pagina 5.

Joe deschise nerăbdător plicul. Câți bani o să primească anul ăsta? Aruncă repede felicitarea, pe care se putea citi

[1] Ziar tabloid din Marea Britanie, asemănător cu ziarul românesc *Libertatea*.

„La mulți ani pentru cei 12 ani, fiule!“, arătându-se mai interesat de cecul dinăuntru.

Joe își ascunse cu greu dezamăgirea.

— Un milion de lire, zise disprețuitor. Asta-i tot?

— Ce s-a întâmplat? întrebă domnul Bostan, lăsând o clipă ziarul de-o parte.

— Mi-ai dat un milion anul *trecut*, scânci Joe. Când am împlinit unsprezece ani. N-ar trebui să primesc mai mult acum, că am doisprezece?

Domnul Bostan vârî mâna în buzunarul costumului său de firmă, gri lucios, și scoase carnetul de cecuri. Costumul arăta îngrozitor și era îngrozitor de scump.

— Îmi pare rău, băiete. Hai să fie două milioane.

Vezi bine, e important de știut că domnul Bostan nu fusese dintotdeauna atât de bogat.

Până de curând, familia Bostan a dus o viață foarte modestă. De la vârsta de șaisprezece ani, domnul Bostan a lucrat într-o mare fabrică de hârtie igienică de la periferia orașului. Acolo, domnul Bostan avea o slujbă taaare plicticoasă. Trebuia să înfășoare hârtia pe sulul de carton. Sul după sul. Zi de zi. An de an. Deceniu după deceniu.

A făcut asta la nesfârșit, până când ajunsese aproape în pragul disperării. Stătea toată ziua lângă banda transportoare, alături de alte sute de muncitori plictisiți, repetând aceeași operație care-i îndobitocea. După ce hârtia era înfășurată în jurul unui sul de carton, întreaga operație reîncepea. Și era la fel pentru fiecare sul de hârtie.

Întrucât familia era atât de săracă, domnul Bostan avea obiceiul să confecționeze cadourile pentru zilele de naștere și pentru Crăciun din cartoanele sulurilor de hârtie igienică. Domnul Bostan n-avea niciodată destui bani pentru a-i cumpăra lui Joe cele mai noi jucării, dar i-ar fi putut face o mașină de curse din suluri de hârtie igienică sau un fort din suluri de hârtie igienică, dotat cu zeci de soldați din suluri de hârtie igienică. Majoritatea se stricau și ajungeau la gunoi. Joe reușise cumva să păstreze o mică rachetă din suluri de hârtie igienică, deși nu era sigur de ce.

Singurul avantaj al faptului că lucra într-o fabrică de hârtie igienică era că domnul Bostan avea o grămadă de timp la dispoziție ca să viseze cu ochii deschiși. Într-o zi, a avut un vis care urma să revoluționeze pentru totdeauna ștersul la fund.

„Ce-ar fi să inventez o hârtie igienică umedă pe o parte și uscată pe cealaltă?“ și-a zis, în timp ce înfășura hârtie pe al o mielea sul din ziua aceea. Domnul Bostan n-a dezvăluit nimănui ce idee îi venise și s-a trudit ore în șir,

încuiat în baia micii lor locuințe sociale, pentru a perfecționa noua hârtie cu două fețe.

Când, în cele din urmă, domnul Bostan a scos pe piață marca „Dos Proaspăt“, a fost o adevărată lovitură. A vândut câte un miliard de suluri pe zi, în întreaga lume. Și, de fiecare dată când se vindea un sul, câștiga 10 penny[1]. S-au adunat o grămadă de bani, după cum arată următoarea operație aritmetică:

10 PENNY X 1 000 000 000 SULURI X 365 ZILE PE AN =
O GRĂMADĂ DE MĂLAI

Joe Bostan avea doar opt ani când a fost scoasă pe piață marca „Dos Proaspăt“ și, într-o clipită, viața lui a luat o cu totul altă întorsătură. Mai întâi, mama și tatăl lui Joe s-au despărțit. Se pare că, de mai mulți ani, mama lui Joe, Carol, avea o aventură aprinsă cu Alan, șeful grupului de cercetași din care făcea parte Joe. A luat zece miliarde de dolari la partaj. Alan și-a schimbat canoea cu un iaht gigantic. Conform ultimelor zvonuri, Carol și Alan navigau pe coastele Dubaiului, turnându-și în fiecare dimineață șampanie special învechită peste fulgii de porumb cu alune crocante. Părând să-și fi revenit destul de repede

[1] Subdiviziune a lirei englezești.

de pe urma despărțirii, tatăl lui Joe a început să iasă cu o mulțime de fete de la pagina 5.

În curând, tatăl și fiul s-au mutat din apartamentul social prăpădit într-o locuință enormă, grandioasă. Domnul Bostan a numit-o „Turnurile Dos Proaspăt“.

Casa era atât de mare, încât era vizibilă din spațiul cosmic. Dura cinci minute doar ca să parcurgi cu mașina aleea care ducea la garaj. Sute de copăcei proaspăt plantați mărgineau aleea cu pietriș lungă de un kilometru și

jumătate. Casa avea șapte bucătării, douăsprezece saloane, patruzeci și șapte de dormitoare și optzeci și nouă de băi.

Cu toate că locuia aici de câțiva ani, Joe nu reușise să exploreze mai mult de un sfert din casă. În curtea nesfârșită erau terenuri de tenis, un lac pe care să mergi cu barca, un heliport[1], chiar și o pârtie de schi de 100 de metri, cu munți de zăpadă artificială. Toate robinetele, mânerele ușilor și chiar capacele de toaletă erau făcute din aur masiv. Covoarele erau din blană de nurcă, sucul de portocale și-l beau din pocale medievale și, o vreme, au avut chiar un urangutan pe nume Otis pe post de majordom. Dar au fost nevoiți să-l concedieze.

— N-aș putea primi și un cadou *adevărat*, tati? zise Joe, punându-și cecul în buzunarul de la pantaloni. Vreau să zic, am deja o grămadă de bani...

— Zi-mi ce vrei și o s-o trimit pe una dintre secretarele mele să-ți cumpere, spuse domnul Bostan. Niște ochelari de soare din aur masiv? Am eu o pereche. Nu poți vedea prin ei, dar sunt foarte scumpi.

Joe căscă.

— O barcă cu motor doar pentru tine? încercă domnul Bostan.

Joe își dădu ochii peste cap.

— Am două, nu mai ții minte?

[1] Un loc special amenajat pentru aterizarea elicopterelor.

— Scuze. Ce zici de niște bonuri-cadou de un sfert de milion de lire la magazinul WH Smith[1]?

— Plicticos! Plicticos! Plicticos! bătu Joe din picior, enervat.

Avea probleme de băiat de fițe.

Domnul Bostan era distrus. Nu știa dacă mai rămăsese pe lume vreun lucru pe care să i-l cumpere băiatului lui.

— Atunci, ce anume?

Brusc, lui Joe îi veni o idee. Se văzu dând ture cu mașina de curse de unul singur.

— Păi, ar fi ceva ce mi-aș dori foarte tare..., zise, cam într-o doară.

— Spune ce, băiete! îi răspunse domnul Bostan.

— Un prieten.

[1] Lanț de magazine care comercializează cărți, reviste și diverse alte produse pentru timp liber.

2 | Funduleanu

— Funduleanu, zise Joe.

— *Funduleanu*? izbucni domnul Bostan. Și cum îți mai zic la școală?

— Hârtie de Budă...

Domnul Bostan dădu neîncrezător din cap. Își trimisese fiul la cea mai scumpă școală din Anglia, Școala de Băieți Sfântul Cuthbert. Taxa era de 200 000 de lire pe

semestru și toți băieții trebuiau să poarte gulere bufante și colanți, ca pe vremea reginei Elisabeta. Iată o poză cu Joe în uniforma de școală. Arată nițel cam caraghios, nu-i așa?

Așa că ultimul lucru la care se aștepta domnul Bostan era ca alții să-și bată joc de fiul lui. Bătaia de joc era pentru oamenii săraci. Dar adevărul era că se luaseră de Joe din prima zi când intrase la școala asta. Copiii de fițe îl urau pentru că taică-său făcuse bani din hârtie igienică. Spuneau că asta e ceva „îngrozitor de vulgar".

— Miliardarul Fundurilor, Moștenitorul Curpapirului, Conașul Hârtie Căcănie, continuă Joe. Și asta-i doar ceea ce spun profesorii.

Majoritatea băieților de la școala lui Joe erau prinți sau cel puțin duci ori conți. Familiile lor se îmbogățiseră pentru că dețineau o grămadă de terenuri. Asta îi făcea să fie „cu averi vechi". Joe a fost nevoit să bage repede la cap că averea era bună doar dacă era veche. Dacă erai proaspăt îmbogățit din vânzarea de suluri de hârtie igienică, nu contai.

Băieții de bani gata de la Sfântul Cuthbert aveau nume precum Nathaniel Septimus Ernest Bertram Lysander Tybalt Zacharias Edmund Alexander Humphrey Percy Quentin Tristan Augustus Bartholomew Tarquin Imogen Sebastian Theodore Clarence Smythe.

Ăsta era numele unui singur băiat.

Materiile erau și ele ridicol de fițoase. Iată orarul lui Joe:

Luni

Latină
Purtarea pălăriilor de paie
Studii regale
Studiul etichetei
Sărituri demonstrative
Dansuri pentru bal
Societatea de dezbateri („Această asociație consideră că este vulgar să te închei până la nasturele de sus al vestei“)
Mâncatul de pișcoturi
Legarea papionului
Navigația cu prăjina
Polo (sportul cu bețe și cai, nu tricoul)

Marți

Greacă veche
Jocul de crochet
Împușcarea fazanilor
Cum să fii afurisit cu servitorii
Mandolină, nivelul trei

Istoria țesăturilor din lână
Știința nasului pe sus
Cum să pășești peste un boschetar când ieși de la operă
Cum să ieși dintr-un labirint

Miercuri

Vânătoare de vulpi
Aranjamente florale
Conversații despre vreme

Istoria jocului de crichet
Istoria pantofilor de golf
Jocul *Cel mai șmecher posesor de reședință grandioasă*
Cursuri de evaluare a baletului
Lustruirea jobenelor
Scrimă (chestia cu săbii, a nu se confunda cu ce faci la baie când ești constipat)

Joi

Curs de evaluare a mobilierului antic
Curs de schimbare a cauciucurilor la mașina Range Rover
Discuții cu tema „Al cui tată e cel mai bogat“
Întreceri pentru a demonstra cine este cel mai bun prieten al Prințului Harry
Să învățăm să vorbim distins
Clubul vâslașilor
Societatea de dezbateri („Această asociație consideră că brioșele sunt mai bune prăjite“)
Șah
Studiul blazoanelor
Curs de vorbit tare în restaurante

Vineri

Lecturi poetice (engleză medievală)
Istoria purtării catifelei

Curs de tunderea boschetelor
Curs de evaluare a sculpturii clasice
Cum să te identifici în paginile mondene ale revistelor
Vânătoare de rațe
Biliard
După-amiază de evaluare a muzicii clasice
Subiecte de abordat la petrecerile însoțite de cină (de ex. cum miros muncitorii)

Totuși, materiile caraghioase nu erau principalul motiv pentru care lui Joe nu-i plăcea să meargă la Sfântul Cuthbert, ci faptul că toți cei de la școală îl priveau de sus. Considerau că cineva al cărui tată făcuse bani din hârtie igienică era mult prea de jos.

— Vreau să merg la altă școală, tati, zise Joe.

— Nicio problemă. Îmi permit să te trimit la cele mai luxoase școli din lume. Am auzit că e una în Elveția unde dimineața schiezi, apoi...

— Nu, răspunse Joe. Ce zici de școala de cartier?

— *Ce?* întrebă domnul Bostan.

— Poate că mi-aș face un prieten acolo, zise Joe.

Văzuse copiii învârtindu-se pe la poarta școlii atunci când era dus cu mașina la Sfântul Cuthbert. Păreau să se distreze de minune – pălăvrăgeau, se jucau, făceau schimb de cartonașe din pachetele de gumă. Pentru Joe, totul părea fabulos de *normal*.

— Da, dar școala de cartier..., zise domnul Bostan, îndoit. Ești *sigur*?

— Da, zise Joe, sfidător.

— Dacă vrei, ți-aș putea construi o școală în grădină, se oferi domnul Bostan.

— Nu, vreau să merg la o școală obișnuită. Cu elevi normali. Vreau să-mi fac *un prieten*, tati. N-am niciun prieten la Sfântul Cuthbert.

— Dar nu poți merge la o școală obișnuită. Ești miliardar. Toți copiii or să-și bată joc de tine sau or să vrea să-ți fie prieteni doar pentru că ești bogat. O să fie un coșmar.

— Atunci n-o să spun nimănui cine sunt. O să fiu doar Joe. Și, nu sunt sigur, dar e posibil să-mi fac un prieten, poate chiar doi...

Domnul Bostan reflectă un moment, apoi se înmuie.

— Dacă într-adevăr asta vrei, Joe, atunci bine, poți merge la o școală obișnuită.